

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Disquisitionvm Magicarvm Libri Sex

Delrío, Martín Antonio

Mogvntiae, 1624

Sectio XVIII. De Eucharistia morituris præbenda.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62472)

SECTIO XVIII.

De Eucharistia morituris præbenda.

Consuetudo multis locis est maleficis ad mortem dampnatis denegare viaticum corporis Domini; quæ consuetudo tolerari potest, propter Sacramenti reuerentiam illis locis: ubi post sententiam statim reus morti traditur. Locis alijs, ubi pridie sententia fertur, & postridie reus interficitur, etiam consuetudinem hanc admittit Nauarrus *b*. Sed omnino putarim, tunc reus præbendam communionem, nisi quid aliud oblit: nempe dum modo Catholici sint, & vere pœniteant, probatur hæc sententia iure Pontificio *i* & ciuili & DD auctoritate *l*. probatur & ratione, quia consulendum eius anima, cuius corpus traditur ad mortem: neque hoc est dare Sanctum canibus, pœnitens enim iam Deo amicus est, & non canis. Nec dedignatur Christus cum inuilers, pro quo mori dignatus fuit in cruce.

Item ad hoc requiritur, vt reus sit ieiunus, non enim idem obtinet in ægro morituro, & sano morituro, vt optime docet Nauarrus *m*. & vt tantum temporis inter supplicium & communem intercedat, vt species sacramentales sint verisimiliter consumptæ, ad quod nõ dubito, cum Nauarro *n*, quatuor horas iustificere, confessio sacramentalis numquam reo, ne immediate quidem ante mortem, deneganda: nõ õtra vnctio extrema reus nunquam concedenda *p*. Sæper autem cauendum ne post Eucharistiam, vel confessionem quilibet reu inuilsat, & inebrietur, vel alia fiant piã mortem & seriam pœnitentiam impediens: qua in re hic in Belgio & Germania superiore multum & frequenter peccatur.

SECTIO XIX.

An corpus sepeliendum?

Equenda in hoc regionis consuetudo, quoad illos, qui à Carnifice iuxta tenorem sententiæ sunt interfecti *q*.

Quoad alios, qui sententiæ executionem morte præuenerunt, notandum primo huius, (vt & heresis) excepti criminis naturam esse, vt morte nõ finiat sed contra mortuum procedi in eo possit: & in locis ubi bona confiscantur, potest etiam post mortem agi ad bonorum confiscationem: sed ubi talis consuetudo non est, saltem ad memoria damnationem: & corpus sepultum condemnatum posset exhumari, & ossa comburi. Qui durate reatu sibi mortem consciuerunt: nõ sunt sepeliendi Ecclesiastica sepultura, sed cadauer deberet à iudicibus in furcam agi. Si obijcias contrariam sententiam communioem, quoad vltimum membrum, nempe non posse iudices in corpus in carcere mortui seuire, illud suspendendo vel cremando, quia crimina & eorum pœna morte extinguuntur *u*. Respondeo, hanc rationem locum non habere, quando moriendo nouum crimen committitur, & ipsa mors crimen est: crimine enim nec crimen, nec criminis pœna potest extinguui. Hæc me causa impellit, vt à communi sententia recedam. Deinde plerique censuerunt & optime: in atrocioribus criminibus, rectius æquius esse adhuc cadauera puniri, cum grauissimo scelere, se debitæ pœnæ reus conatus fuit subtrahere: & consuetudo fere generalis, cõprobauit hæc praxim cadauera talium puniendi, ad aliorum necessarium exemplum *a*. Eos autem cõsanguineos & amicos, qui reus in carcere venenum

B

C

D

E

q Oomes
to. 3. cap.
14. nu. 8.
Clar. §. vl.
quæ. 100.
num. 1.
r Gomef.
d. to. n. 3. c.
1. num. 80.
s Gomef.
sup. & Cla.
rus qu. 51.
n. 14. Si-
man. in
prax. tit.
62. & tit.
56.
s c. pla-
cuit. 23. q.
3. & l. bi
gloss. &
DD.

a Vide Cla-
rũ d. 3. §. h.
q. 51. n. 15.
& Gomez
sup. n. 71.
& Menoc
de arb.
iud. cas.
285.
a late hæc
ostendunt
post i-
gneum
Fia. Mar-
cũ & alios
ipũ Com.
& Clarus.
locis di-
ctis Co-
lar. lib. 2.
c. sol. ca. 1.
Simanc. d.
tit. 62.